

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 22/2015-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. januára 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Špakom, advokátska kancelária, Odborárov 49, Spišská Nová Ves, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 10/2012 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 488/2014 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. augusta 2014 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 10/2012 a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 488/2014 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa v súdnom konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 6 C 10/2012 domáhala, aby žalovaní boli spoločne a nerozdielne povinní odstrániť stavby a časti stavieb presahujúce na pozemok vo vlastníctve sťažovateľky. Okresný súd v označenom konaní rozhodol rozsudkom z 9. mája 2013, ktorým žalobu sťažovateľky zamietol. Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd v napadnutom konaní rozsudkom z 18. júna 2014 tak, že výrok vo veci samej potvrdil a výrok o trovách zmenil.

Sťažovateľka nespokojná s výsledkom napadnutého konania podala sťažnosť adresovanú ústavnému súdu, v ktorej namieta, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 10/2012 a postupom krajského súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu jej označených práv, pričom vo vzťahu k napadnutému postupu krajského súdu namieta, že nedoručením vyjadrenia žalovaných k jej odvolaniu došlo k porušeniu jej označených práv z dôvodu porušenia princípu kontradiktórnosti a rovnosti zbraní. Sťažovateľka v tejto súvislosti poukazovala na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 100/04 a takisto na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 264/2008 a sp. zn. 4 Cdo 141/2010.

Pokiaľ ide o otázku splnenia predpokladov prípustnosti jej sťažnosti, sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že „v súčasnosti zvažuje podanie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania Generálnemu prokurátorovi SR, z opatrnosti, pre prípad odloženia tohto podnetu a následného zmeškania lehoty 2 mesiacov na podanie ústavnej sťažnosti v zmysle § 53 ods. 1 zák. č. 38/1993 Z. z.“. Na základe uvedeného bola sťažovateľka toho názoru, že jej sťažnosť je prípustná.

Sťažovateľka v závere svojej sťažnosti navrhla vydať tento nález:

„1. Ústavný súd SR konštatuje, že postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaní vedenom pod sp. zn. 6C/10/2012 postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 3Co/488/2014 z boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa - Právo na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46. ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv.

2. Ústavný súd SR konštatuje, že postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 3Co/488/2014 nedoručením procesného úkonu žalovanej v 4. rade sťažovateľke boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa - Právo na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46. ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv.

3. Rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves, sp. zn. 6C/10/2012 z 9. 5. 2013, vrátane Doplnujúceho Rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves z 22. 5. 2013 a Rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 3Co/488/2014 z 18. 6. 2014, zrušuje a vracia Okresnému súdu Spišská Nová Ves na ďalšie konanie.

4. Krajský súd v Košiciach je povinný nahradiť Sťažovateľovi trovy konania pred Ústavným súdom SR vo výške 340, 89 EUR, ktoré pozostávajú z 2 úkonov právnej pomoci po 134,- EUR (prevzatie a príprava, podanie sťažnosti), 2 x režijný paušál po 8, 04 EUR, 20 % DPH.“

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka nepodala proti rozsudku krajského súdu v napadnutom konaní dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (*mutatis mutandis* II. ÚS 71/97).

1. Ústavný súd vychádzajúc z petitu sťažnosti sťažovateľky konštatuje, že sťažovateľka namieta iba postup všeobecných súdov, ktoré konali a rozhodovali v jej označenej veci, napriek uvedenému sťažovateľka v petite svojej sťažnosti žiadala

aj zrušiť rozhodnutia vydané v označených konaniach, a to rozsudok okresného súdu sp. zn. 6 C 10/2012 z 9. mája 2013 a rozsudok krajského súdu sp. zn. 3 Co 488/2014 z 18. júna 2014. V zmysle § 49 zákona o ústavnom súde pokiaľ sťažnosť smeruje proti postupu všeobecného súdu v právoplatne skončenej veci, je nevyhnutné, aby smerovala zároveň aj proti právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu v danej veci. Ústavný súd v okolnostiach posudzovaného prípadu upustil od výzvy adresovanej právnenému zástupcovi sťažovateľky na odstránenie toho nedostatku petitu sťažnosti z dôvodov procesnej ekonomie vzhľadom na závery ústavného súdu uvedené nižšie v tomto rozhodnutí a sťažnosť posúdil a rozhodol v rozsahu vymedzenom sťažovateľkou.

2. Pokiaľ ide o postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 10/2012, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať postup okresného súdu v označenom konaní, keďže ho meritórne preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľke ochranu jej právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 10/2012 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014).

3. Podstata námietok sťažovateľky vo vzťahu k napadnutému postupu krajského súdu v napadnutom konaní spočíva v tvrdení, že jej postupom krajského súdu bola odňatá možnosť konať tak, ako to je opísané v prvej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia. Z námietok sťažovateľky je zrejmé, že vychádzajú z premisy, že krajský súd podľa názoru sťažovateľky postupoval protizákonne a že práve v dôsledku tohto postupu krajského súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, teda reagovať na vyjadrenie žalovaných, v čom sťažovateľka videla porušenie svojich označených práv. Sťažovateľka vlastne tvrdí, že postupom krajského súdu bola pozbavená súdnej ochrany v súdnom konaní, teda možnosti

konať pred súdom v napadnutom konaní. Týmto postupom krajského súdu mu malo byť porušené aj jej právo na spravodlivé súdne konanie.

Podľa § 237 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Ústavný súd pripomína, že dovolanie z dôvodu uvedeného v § 237 písm. f) OSP považuje za účinný právny prostriedok nápravy porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy (postupom súdu bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom) (m. m. II. ÚS 31/00, II. ÚS 102/04, III. ÚS 182/2012).

Z princípu subsidiarity ako jedného zo základných pojmových znakov právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ochranu pred ústavným súdom nemožno využiť súčasne alebo pred inými prostriedkami nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii, ale že sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných právnych možností nápravy naďalej dochádza k porušovaniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 21/02).

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

V situácii, keď dôvody sťažnosti sú koncentrované do námietky odňatia možnosti konať pred krajským súdom, sťažovateľke nič nebránilo podať proti postupu krajského súdu

dovolanie, pričom prípustnosť svojho dovolania mohla spoľahlivo oprieť o citované ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku a v rámci dovolacieho konania sa domáhať ochrany označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru. Podľa zistenia ústavného súdu však sťažovateľka dovolanie nepodala, preto je potrebné urobiť záver, že nevyčerpala dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý jej zákon na ochranu jeho práv účinne poskytuje a na ktorého využitie bola oprávnená. Ústavný súd preto považuje sťažnosť sťažovateľky v tejto časti za neprípustnú.

Sťažovateľka ani len netvrdila (tým menej preukazovala), že by nespĺnila podmienku vyčerpania opravného prostriedku z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Z týchto dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol ako neprípustnú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2015